

Minden magyar ember házának, minden hatósági intézmény termének
legszebb disze, legszebb ékessége

Ő Felsége a király és királyné

IV. Károly király és Zita királyné

művészi kivitelű, mélynyomású arczképe.

A koronázás magasztos tényének megörökítésére a király és királyné legmagasabb engedelmével *Strelisky cs. és kir. udvari fényképész* készítette a felvételt, mely Ő Felsége a király és királyné legkegyesebb tetszését megnyerte, s a terjesztéshez legfelsőbb helyen hozzájárultak.

A mélynyomású kép ára
keret nélkül . . . 10 korona.

A kép nagysága 40×50 cm.,
a karton pedig 58×70 cm. nagy

Kapható:

LAMPEL R. könyvkereskedése (Wodianer F. és Fiai) r.-t.-nál,
Budapest, VI., Andrassy-út 21. és minden hazai könyvkereskedésben.

6. SZ. 1917. (64. ÉVFOLYAM.)

SZERKESZTŐ
HOITSY PÁL.

BUDAPEST, FEBRUÁR 11.

Szerkesztési iroda: IV. Vármegye-utca 11.
Kiadóhivatal: IV. Egyetem-utca 4.

Egyes szám
ára 40 fillér.

Előfizetési
feltételek:

Egészévre — 20 korona.
Félévre — 10 korona.
Negyedévre — 5 korona.

A «Világkrónika»-val
negyedévenként 1 koronával
több.

Külföldi előfizetésekhöz a postailag meg-
határozott viteldíj is csatolandó.

SZIKLAFÉSZEK. — Dufka Károly felvétele.

AZ AMAZONKIRÁLYNŐ.

REGÉNY. — IRTA PEKÁR GYULA.

(Folytatás.)

Pir szövik az attikai királyfi arcába. Mint mikor új hegy támad a földrengésből, tüzet lihegő ormoként nő ki a többi közül; mennydörgés a bömbölő haragja:

— Asszony eselédje én? soha, ti gyáva röhögők: hamarabb helyet cserél a világ négy tája, hamarabb lesz a nap a hold fullajtárja, mint athéni férfi nőnek a szolgálja!

Theseus a gomolyag végét lopva a himation-jába csavarja s a lebrnyvet a nyakából a társai felé kanyarítja. Csúpszá nehézkarija dacosan lógnak, hímáldoznak, — lassan szól és olyan az, mintha nem is a szájjal vetne oda Minosnak szálló szavakat, hanem azokkal a súlyos karokkal hajigálna rá mázsás szírdarabokat:

— Hazugság szigetének hazug királya, ki nemcsak a népedet, de még a tulajdon isteneidet is megcsalod, hozzád méltó az, Minos, hogy asszonyपालota hízótt öre légy, az is vagy! hisz országod színe előtt térdig jársz te a gyalázat sarában: fertőzött nyoszolyád felett magad állsz te strázsát, szófogadóan őrzöd a hitvesed s e hitvány Taurus parázmaságát!

Minos csak dühödten hápog:

— Gazok, hát mégse fogjátok le?!

Taurus belefehéredik, házbó szájjal üvölt s kardot ránt... Egyszerre vad tusa gomolyodik ott a bálvány szájából áradó fény izzó táncában. Kiséret, szolgálak, testőrök, hóhérok mind hadonázva rontanak rá, de mint szírtől az ostromló viharhullám, tehetetlenül apadnak le az eléjük tornyosodó Theseusról. Poseidon fia elemében van, csak mosolyogva rándítja a vállát s menten mind hanyattbuknak le róla; az egy Taurus marad csupán porölykemény öklei között. Theseus a jóni birkózás fölényes könnyedségével teszi ártalmatlanná a nehézkes dóri morderhez szokott krétai vezért, — játszóva ficzmitja sujtásra emelkedő jobbát s fogai közé kapva a zsákmányolt aranymarkolatot kardot, ballábával hamar a Taurus jobb lábfejére hág, megtántorítja, majd villángyors esipbillentéssel gyereként a hóna alá kapja őt. Fogja, nem eresztí, alkarjának izmokötelei a vezér vékonyába vágnak; viszi, taposva gázol át a fetregőkön a Minotaurus felé. Ott van már... tuskóként emeli s bunkónak használja a testes krétait: vele üti le a szigonynyal védekező fekete óriást, majd a helyére maga szokken fel a bálvány térdére. Megáll ott a tusától tépetten, csaknem meztelenen s a többiek szobornak, szinte istenszobornak látják a vulkáni vörös káprázatban. Élő oszlop a két nemesen sugár lábászára, a lángok lihegve futtatják végig rajtuk a fényüket s kedvtelve játszanak, szokellnek a tagbaszakadt vállak feszülő formái közt, — e vállak most izombérezekké duzzadnak, a hogy gazdájuk vad kedvvel emelint magasra Taurust. Rög, ficzkádozik a dühödten ember, hörögve harap hol a karjába, hol a czombjába hóhérijának, de hiábavaló mindez, Theseus csak annál duhajabban kaczag és játszik vele: vonja, rántja, hintálja, lóbálja. Egyszerre aztán siketítő jajszó hangzik, de nyomban el is fül... Poseidon fia lögva eresztí le üres karját s a fehérizzó fűrészfogak közé tekint: ott benn mintha hirtelen nagyot nyelt volna a bődülő Minotaurus, — susterge zúg fel a molokh-torok lánkgigós gyehennája. Lángol a Theseus szeme is, a hogy a Taurus kardját emeli s az elképpédő krétaiakra mered:

— Látod-e? Köszönd meg, király: nincs már, csak volt nőnek szeretője; Taurus már csön-des, többé nem félelmes s te se vagy az, Minos! Minos a falhoz tántorodik. Hajlott orrának a líkai dühtől tágulnak:

— Hát senki se mozdul?! Hurkot a nyakába, ide, guzsba a lábaimhoz!

— Nem! üvölt a papi ellenzék, — mienk ő, nyeld el, Molokh, rajta, tűzbe vele!

— Megtiltom, enyém ő, az én heréltem lesz!

— Hallgass, papi esőselék!

— Te reszkesz, király, ha most ellenkezél!

Lázadás, láрма, átkozódás, a két párt már majd ököre megy, Theseus túldörgi mindkettőjüket:

— Igen, reszkesz, Minos, mert megcsalt istened im' az én karomat kéri bosszúra kölesön. — Apollo s Athéné, a ti erőttökkel sújtok le erre a városunkat szégyenítő Minotaurusra, megölöm: düljön meg hatalmas a temetődjék tüze alá a Minos birodalma!

Hallják-e a többiek? a két párt elvakultan ront egymásra, Minos ép az áldozatra megölt skytha tetemébe botlik bele, midőn az athéni királyfi a Molokh térdéről a rézsörny lángoktól nyalt szörnyű szája szélére szövik fel. Dül rá, perzseli a vulkáni hév, de ő merészen tartja a pokol izzó szélén az egyensúlyt; szemben vele a csúf érezbálvány arca szinte éledni látszik a fintorain átalfutó vörös és fehér izzás váltakozó színeitől. Theseus gyorsan emelt karddal rettentőt sújt a Minotaurus íjesztőre mívelt ráncos rézhomlokára. És jól eltalálja ő Molokhot: a kard éle ép a homlok ama merőleges harag-ránczába csap bele, a melyben a kétfelé nyíló bálvány fő zára rejtezik, — a rettentő vágás kettészeli e zár szerkezetét s mire Theseus egy hatalmas szokkenéssel hanyatt ugrik le ujjongó társai közé, mire a leányok is örömsikolylyal rontanak hozzá a papjaival dulakodó Minos háta mögül: akkorra már arasznyi széles a nyíló rés a Minotaurus fején s e rés rémesen nő perczről-perczre. Láng csap fel az ércszörny tátongó kopasz feje bübján, tömpe széles orra is kettéválk már, ketté a szája, ketté le a hasáig az izzóféhér Minotaurus egész óriási formája. «Hátra!» kiált társaira a Poseidon fia, — «ide mögém, fel a lépcsőkön az ajtóba, a merről jöttünk!» mehetünk, itt már nincs mit keresnünk: isteni erővel sujtó karom indítására itt most már nem emberek, hanem helyettük és értettük istenek vívnak s e tusába halandó bele nem avatkozzék, elvégzik maguk közt, — evohé, látjátok-e? a mi isteneink az erősebbek! — «Igen, ők,» ujjonganak a fiúk, — «Apollo győz...» — «S a szűz Pallas,» teszik hozzá lelkesen a leányok. — «Athene s véle Athénünk a diadalmas, im' dül, mállik már a legyőzött Minotaurus!»

Lem az elvakult dulakodók is észbekapnak végre, eleresztik egymást s tépetten, tátott szájjal bámulnak fel a szörnyű esodára: széteső Molokh istenükre. Rőfős már ekkor a bálvány fején az izzó hasadék, bőven gomolyog a füst belőle s e gomolyokon át kigyózza nyúlkaí fei a lángok haragja. A tüzes viharban egyre rémesebbre torzul a kettészelt arez... Ők, a krétaiak csak nézik és nem értik: hisz tudják ők jól, hogy istenük érczeneze zárra jár, hogy nyitható, sőt időnként hült állapotban k is szokták nyitni áldozások után, tudják ők ezt, de hogy a szobor most a fópap szent kulesa s a nyitáshoz szükséges óskhaldei varázsige nélkül egy hitetlen idegen, egy áldozatra szánt ellenség kardja kényszerítésének fogadjon szót, ez észbontó babonás rettegéssel tölti el mindnyájukat. Főként a papi ellenpártot. Mint a hűdöttek, a fanatikus vén abedmolokhok oly elképedtek; fogvaczogva lassan kezdenek reszketni kénység talárjukban, a reszketés utóbb göresös hadonázással nő, aztán egyszerre tör ki rajtuk az iszonyat lármás örülete. Olyik sikítva jajong, ugrál, a ruháját tépi, másik földhöz vágja s kaczagva késsel vérezi magát; a többség hörög torokhangon üvölt: «jaj, végünk, átok, átok, úgy kell nekünk, im' elér a csalásért a Tűz király haragja!» majd mellüket verik s hadarva, vadul esdekelnek: «Lángok Úra, megérdemeljük, de azért könyörülj, mert nem mi, hanem itt ez a bűnös király akart megcsalni téged; így van, minden Baal isten a tanúnk rá, kérdezd meg a naphól sütő Baal-Hammont, a mennyek urát, Baal-Shamint s a szövetségek urát, Baal-Berithet, megkérdézheted Baal-Poort, Baal-

Zebubot, Baal-Gadot is... de hisz látta maga a legfőbb bíró Baal-Merodakh s a legeslegfőbb Eshmun-Adon, hogy igenis ez itt, ez a bűnös, Minos vonta el tőled a neked járó, neked leköött áldozatokat! Igen, ő tette!...» Nő a láрма, már is emelt ököllel támadnak rá a királyra ismét; Molokhra néznek s úgy mentegézőnek, aztán Minosra mutatnak s alkudozva tovább árulkodnak: «igen, őt büntesd, övé a bűn!...» A király dühöd gőggel fordul lázadó papjaihoz s mindkét öklét ellenük tartja, úgy hogy a nagy és kis újj a legszörnyűbb átok mozdulatával szúr feléjük: «gazok! a fekete halál Dibbarra ördöge s az élve szárasztó sárga nyavalya lpa démonja rátok! az alvilági Ninazu és Ninkigal istenek sujtanak le!...» Nagy Molokh, ne higj nekik, nekem, hívődnek higj!...» Tajték a szája szélén, indulata nő a káromlással s most, a hogy a málló Minotaurusra feltekint, mégis torán akad Minosnak a szó. Ó, a hitetlen, ki már régtől fogva csak népijesztő csalási eszköznek, élettelen rézkemencének tartotta a Labyrinth istenét, ő most megdöbben a mintegy magától mozduló szobor láttára s újra élének, istennek és rettetésnek látja az inémt még holtak és csalhatónak vélt érezbábót. Felordít: «elsz hát, mégis élsz!? jaj émekek, bűnös szerencsétlenek! Vigyetek, nyeljen el, — Adramelekh, vedd életemet, csak ne hagyj el bennünket!»

Minos térdre rogyik s az abedmolokhok dühödten vetik rá magukat. Kérelően, szinte tartóztatón intenek a bálványra... Késő. A kettészakadt rézsörny fejebe ugyanis a tudós fenecziái készítőket fortélyából vízmedence van rejtve, mely, ha tüzelés folytán felmelegszik, feszít, forró szelet szalaszt ki valami szelepen... Theseus látja és figyel a növekvő tüzes résen át ezt a titkos készüléket, az e mögött az érczajtóban tologó társaihoz: «halljátok-e, hogy vakkant?... lám, itt a Minotaurus bődülő torka!» csakhogy most nyilván berekedt, nem tud szólni, pedig majd belepukkad, a fűtéstől annyi a mondanivalója, látjátok-e, Ethbaal már a fejét vesztí, úgy retteg: mutogat, int, magyaráz, de hiába hadonáz...» A fópap ép a fejéhez kap, midőn egyszerre eget és földet reszkettető robbanás döröje és tüze tölti be a kupolát. Utolsó bődül a haldokló Minotaurus: rettentőt s e bődülés tüzet okádra csap fel a hegyesücskürtönt át a szabad magasba. Véle repül a rézsörny fejbübjá s a robbanás után a bálvány teljesen kettészakad. Két fele formátlan két izzó ércszekent hanyatlik le jobbra-balra a kerek márványtalapzatról. S e két csészéből a szörny szemén, orrán s fűrészfogainak izzó gereblyéjén át tüzesesként ömlik és csurog alá a gyehennafolyó a kupolaterembe; sziporkázva siet, betölt minden zugot s mohón folyja körül a tűzisten kerek márványtalapzatát. Az athéniek a robbanástól rájuk csapódó ajtó mögött a sötét folyosóban hallják a jajorkánt s mire újból bepillantanak a szentélybe, olyan az, mintha valami vulkán viharzó torkába néznének bele. Tépett füstgomolyok dulakodnak ott s ezeknek rongyain át repedve omladoznak alá a falak száfréknázás téglái. És mintha csak maga az ég tengelye tört volna el, mintha már maguk a mennyek hasadoznának, valóságos csillagos ez: a kürtővé esücsösödő kupola hajlásából sűrűn hullanak le az oda feltűzött s égi képleteket alkotó ezüstcsillagok s a nagyobb aranybolygók egymásután mind az öten... Olvad már és czik-czakka görbülve villámlik alá a magasból az ott körülfutó zodiakusív aranykerete s a kovácsolt elektronból formált szimbólumok is egymásután lehanyatlanak és csörrenve csapódnak bele a hullámzó tűzárba. A fény ágaskodva táncol a téglák mázán s mámorosan villogtatja színeiket; a füstben szikrák szállnak s hirtelen születő lángok lbbennek, hogy ép oly hirtelen továtűnjenek. A levegő szinte égni látszik; — a hogy Theseus a vissza-

menéshez szükséges papiszövevényeket az ajtó résén át kidugtatja, e szurokgyertyák menten maguktól meggyúlnak... Szerzőgő hús perzselt szaga árad fel s ott lenn a salakkal varasodó lávafolyamban égő és élő fáklýkként gázolnak, menekülnek kénységára tűnő alakok. Mint bogarak a lámpásnál, hamar pörkölődnek, a vulkáni forráság úgyszólván felszápantja őket; kiesít még kapkodnak, aztán eldőlnek, úsznak, a míg tudnak, a tűzben... végre alámerülnek a vörös folyam sodrában. A kik még állnak, azok jajongva kapaszkodnak egymásra, vagy az elbukottakra hágnak, — elől a talpig lángoló Ethbaal tülekedik, rekedten rikolt s a tűzörvényen át partot akarna érni; törtet, siet, ám lángszárnyai csak annál nagyobbakra nőnek s hörögve roskad össze ép a szemben levő nyilt papiajtóban. Még ott is kapaszkodnak, de ég már ez az ajtó is, sőt nyilván ég már ez ajtón túl a Labyrinth egész túlsó része! Mi van, mi lehet ott? Különös, fojtott moraj halatszik onnan túlról, mintha sok, sok ember tehetetlen tempa üvöltése dörömbölne a falakon... Kik ezek?

«Előre!» sieteti híveit Theseus, — «itt van, Myrto, vigyázz, óvatosan gombolyítsd fel az aranyfonalat! Menek fáklýáik alatt a sötétben aranyló, vezetve villanó vékony fonál után; ennek s annál sietőbben, mert érzik, hogy körülük minden ég s mindenfelől üldözzen hág a nyomukba a Labyrinth tüze. Olykor mégis lihegve átlának meg; az az érthetetlen tempa jajongás ahogy se marad el mögöttük, hanem nyilván párhuzamos folyosókon egyre velük szalad. Olykor közelből hallják, máskor távolodva elhalóan hangzik a kiáltás messzaról. Ők visszatartott lélegzettel figyelnek: segélykiáltás ez!... az bizony s most ismét közeledik, emár egészen itt vannak, súgja Myrto, — «itt a mi folyosók falá mögött, és halga! jóni szó... halljátok? azt mondia, elvesztünk, eltévedtünk... Ki vagy? felelj! Csitt...» Hallgatóznak, egyszerre ujjongó öröm: «athéni! azt mondia, athéni!... egy a tavalyi áldozatok közül, perze... igen, ő az, Demetrios...» a egy leányhang mellette, ez Glauké, a két év előttiék kö-

zül... Theseus, itt hagyhatjuk-e ezeket?! Hamar, neki e falnak, hisz itt ama lybiai hóhér ércszagonyja! Nekimennek, Theseus a Taurus kardjával ássa, billenti ki a kemény kőnégy-szögeket; vékonyodik a fal, vastagodik a hang odaátról, míg végre egyszerre omlás hallatszík s a támadó nyíláson az örömtől örjögve búvik át az első menekülő. Demetrios sír, hadonáz, ujjong... de a hogy Theseusra feltekint s a többiekre is ráösmér, egyszerre dadogva sáppad el s komoran süti le a szemét. Ugyanigy a mögötté előkúszó szöke Glauké... mindketten porba hullanak s szégyenbeborultan ölelik az athéni királyfi lábait. Myrto elámul: «mi az, hát csak egy percz örültetek? Ők csak sírnak, keservesen. Demetrios szól végre: «oh mért ép hogy ti mentettétek meg? — «De hát miért, Demetrios? — «Még kérded, Theseus? öl meg... lásd, e sárga szalag a fejem körül... én Athénbe hazza többé úgy se mehetek, nem vagyok a férfi Demetrios többé! — Döbbenés, csend, Glauké is eltakarja a szemét: «engem is öl meg, Theseus, én se mehetnék többé a kézkemű szűz Pallas szentélyébe búzakalászsá, mert én se maradhattam a régi tisztá Glauké a knossosi asszonyपालotában...»

Háborodás, sajnálat, tiltakozás, — Poseidon fia magához öleve emeli fel kettejüket, de mielőtt még szólhatna, a boldogan feltekintő Demetrios már cselekszik. Gyöngye jaj... ott a Theseus karjai közt a lopva felvett karddal szíven dőfi magát. Búsan rajongják körül s mialatt véle foglalkoznak, ép oly lopva Glauke nyúl a kard után s nesztelenül ő is végez magával. Régi barátja, Myrto sikolt fel helyette: «mit tettél? szavad sines hozzánk?» s Glauke csak annyit mormol: «szégyen hallgasson s legalább jaj nélkül haljon...» A társak felveszik a két halottat, — «hazavisszük», int Theseus, — «s otthon majd a mi isteneink földjébe temetjük őket, kik Athénünkért áldozták tel magukat...» félre azzal a szégyenítő sárga szalaggal, régi kardjával temetjük el Demetrios, s Glaukét se e ledér krétai pompában, hanem szűzet illet koszorúval a hajában... Most azonban előre, hamar ki innen, el az üldöző tűz előtt, mely a falakat a nyomunkba fűti! Érzem, Phorbos, Menesthes, a Theoris népe vár reánk, ők látták onnan a kikötőből az ígért isteni jelt: a Minotaurus kürtőjén át feltornyosodó tűzszlopot. És azóta bizton cselekszenek már...!»

(Folytatása következik.)

A HALÁL PÓKHÁLÓJA.*

Éjeken átal, tapogatózva,
Innen is, túl is feszítik, fonják,
Ravaszúl szöve, kuszán, tévesztőn,
A halál csalfa pókhálóját.

Másnapra kelten nezzük mindketten:
Odaát újra sűrűbb a háló,
Szédítőbb, gátlóbb, fojtóbban kúszó,
Lábat botlasztó, agyat kuszáló.

A ki belé hull, meg is sápadhat,
A kit átölel, szíve döbbenhet,
Gondoljon elmúlt ölelő karra,
S hogy boldog is volt, s napja letellett.

A ki belé hull, tépheti ráva,
Sikoltva, marva, rúgva vergődhet,
Holtan feszül meg most mingyárt rajta,
Ót más ölelni nem fogja többet.

Főm ül az égen, ég közepében
A nagy szövő pók, őrül kereszttel,
S nézi egykedvűn állandón, bölösen:
Hány megteszített ember veszett el.

Bodor Aladár.

* A muzsika katonák a drótkadályokat a halál pókhálójának nevezik.

TISZTI LAKÁSOK A TŰZVONAL MÖGÖTT. — Joly Gyula, a harcstérre kiköltött munkatársunk fűrészele.

JÓTÉKONYSÁG ÉS PRINCZIPIUM.

Egy kiváló magyar mágnás, a kinek szerencsére az érzése is épen olyan tartalmas, mint a bugyellárisa, igen tetemes alapítványt tett a háborúban elesett hősök családjainak támogatására. Abban a megérdemelt méltánylásban, a melylyel a sajtó *Károlyi Imre* grófnak ezt a minden tiszteletreméltó cselekedetét honorálta, mellékesen a jótékonyág miként való gyakorlásának kérdésére is szó fordult. Felfogások kerültek egymással szembe arról, hogyan hatósabb a segítőszándék: mint magántevékenysége, vagy pedig úgy, ha kommunizáltak, valamely szervezetbe ömlesztik a maga erőt és mint intézményi tevékenykedik?

Ezt a kérdést, a fontosságának legteljesebb elismerése mellett is, feltétlenül meg kell előznie egy másiknak. Annak nevezetesen, hogy: kérdés-e valóban? Alkalma vagy szüksége van-e annak, hogy vitakozni vagy tanakodni lehessen, sőt kellessen rajta? Ellesi az egyik jótékonyág a másik elől a kenyeret? Elkölti-e a magánjótékonyág azt a pénzt, a mivel az intézményesen gyakorolt jótékonyág számára kellene adóznia, vagy pedig annyira segít minden bajon, nyomorúságon, nélkülözésen, szenvedésen, hogy a közjótékonyág alól kihúzza a gyékényt és faczerrá teszi minden organizált nemes készségét?

Ezt nem gondolnám. Nagyon is sokszor nyomják meg a csengőt az előszobák ajtófélfáján ahhoz, hogy az adakozó magán-hajlandósága a készségét fölöslegesnek érezhetné és az a valóság, hogy a nyomor még mindig sűrűn kér audienciát a könyörülettől háznál is, de az utzasarkon is, nyilván azt bizonyítja, hogy az intézményes jótékonyág szervezete vagy nem elég széles, vagy nem elég mozgékony ahhoz, hogy minden rászorultságnak helybe szállítsa vagy a maga portáján kioszthassa a szükséges segédelmet.

Az a konkrét eset, a melyből az egyébként más vágányra futott vitának ez a szikrája kipattant, különösen nem alkalmas arra, hogy a magánjótékonyággal szemben fölbukkant fölfogást valamiféle elvi álláspont megargumentálásán szerepeltesse. Itt nem kritikátlan ékiosztásról, házi szegények tenyésztéséről, esetleg a megalázkodó hiúság rendszeres szubvencionálásáról van szó. Ez a cselekedet gyönyörű, tragikus érdemeket jutalmaz és közel

se enged a küszöböz olyan morális érveket, a melyek a kritikátlan jótévis ellen hatásosan fölvonulathatók. A magánjótékonyág itt annyiban «magán» csak, hogy egy magánember adja az ő magánvagyonából a segítséget azoknak, a kikre a legnagyobbrendű és legtisztább tragikum közhivatás döntötte a nyomorúságot.

De a kérdés maga érdemes arra, hogy kiemeltessék ebből a keretből, a melybe nyilvánvalóan egy szórakozottság laps-usa pottyantotta. A «magánjótékonyág» elvi ellenzőivel találkozik az ember olyan úton is, a hol az elv képviselői, a jószándék és a fejlett kritikai képesség kétségbevonhatatlan felszereltségében, inkább kéznél találják álláspontjuk argumentumait. A hol tehát jobb és átgondoltabb az alkalom, a mely maguknak az argumentumoknak bírálatát kínálja.

A dolog természetéből folyik, hogy ez az elv mindig mint egy modern, sőt legmodernebb szociális életfelfogás velejárója vagy alkotó-eleme jelentkezik. A tekintélyekre való hivatkozás konzervatív érvelő formája tehát velük szemben kevésbé reményteljes vagy stílusos. De mert a tekintélyelvű tevés a fejlődés bizonyos jelentékeny mértékét is jelenti, mégse lehet egészen fölösleges és minden bizonyító erő híján rámutatni azokra a társadalmakra vagy közösségekre, a melyek sok mással együtt, ennek a kérdésnek is egy nagyobb kialakultságát, gazdagabb kiélését adhatják a szemléletünknek. Az adott helyzet semmiféle formája nem tagadhatja meg azt, hogy a mikor a társadalom jöttévi munkájáról van szó, mint a leg-hatalmasabb producensre: Angliára kelljen hivatkoznunk. Mert az minden vitán felül áll, hogy a társadalom segítő, könyörületes munkájának ebben az országban vannak a legnagyobb és legtartalmasabb hagyományai. Hogy ebben a tevékenységben furcsa, sokszor érthetetlen egyenetlenségek és egyoldalságok konstatálhatók, ez a teljesítése tömegét meg nem csökkenti.

A közjótékonyági intézményeknek Angliában se szeri, se száma. Vagyonuk és munkájuk rengeteg. De a szervezett jótékonyág e példátlan teljesítőképessége és készsége fölöslegessé tette-e a szervezettebb, az egyéni segítség hajlandóságát?

És fölöslegessé, mellőzendővé vagy éppen kárthatandóvá tette bármelyikében azoknak az

országoknak, a melyeknek nemcsak az a szerencsésük van meg, hogy egy, a mienknél sokkal tehetősebb társadalom sokkal gazdagabban tudja dotálni a humanitárius szervezeteiket, hanem az is, hogy adminisztrálói talentumuk kiváló, mint megint az angoloké meg a németeké? Fő-lőslegessé tette-e a jótékonyág magántevékeny-ségét akár az intézmények tele kasszája, akár a szervezetnek, a bureauxnak legnagyobbértékű ébersége, frissesége és mozgékonyasága?

Soha és sehol. A világ, minden csodás összetettsége mellett is legegyszerűbb és legteljesebb szervezete: az ember. Legközelebb hozzám a saját zsebem van, akkor is — ha ki akarok venni belőle valamit. És itt a legelőbb és a legértetőbb az az igazság, hogy *bis dat, qui cito dat*. A gyerek, a kit meztláb látok a havas utcán, hamarabb kap cipőt, ha a legközelebbi boltban veszek neki, mintha elküldöm a legközelebbi jótékony fölruházó egyesületbe vagy állami melegedőbe. Hamarabb jut hozzá még akkor is, ha az egyesület egész bizonyosan kitalja neki a cipőt, vagy ha törvény készül róla, hogy hóban meztláb járni nem szabad.

A legmodernebb fölfogás a lehető legnagyobb egyszerűsége és közvetlenségére törekszik. Az intézményes jótékonyág vagy segítés mindig közvetett megnyilatkozása vagy kiérvényesülése a könyörületes vagy a segítő szándéknak. Ezzel a fogatkozással szemben áll az a hatalmas erénye, hogy a készségnek nagyobb, sokkal nagyobb tömegeit tudja produkálni. Ezért áldásos és minden magasztalásra, támogatásra és istápolásra méltó. De a fogatkozása azért fogatkozás marad és ebben a tragikus kiáltásban egy oceánja fér el és hánykódik a szenvedésnek, a kínoknak, a nyomorúságnak. Az *Intézmény* óriás hajón se fér el minden hajótörött és fuldókló és egy életet ér az én «magán» könyörületes garasos ladikja, a mely, ha egyebet nem is tehet, elmerülni nem hagyja a vergődőt legalább addig, a míg a szervezett jóság födelzetére kerülhet. Ne mindenki alapíthat árvaházat, de egy viseltes ruha, egy korona is nagy jótett tud lenni egy válságos pillanatban. Akkor is, ha minden előzetes kritika, terepszemle és oknyomozás nélkül adódik. Közvetlenül vagy közvetlenül: adni mindig jobb, mint kapni. Boldog az, a ki adhat és egészen fölösleges elvekkkel nyugózni ezt a nemes gyönyörűséget.

Szóllósi Zsigmond.

GRÁNÁTBIZTOS FEDEZÉKEK. — Jály Gyula, a harcortérről kiküldött munkatársunk fölvétele.

Adams J. Q.: A király.

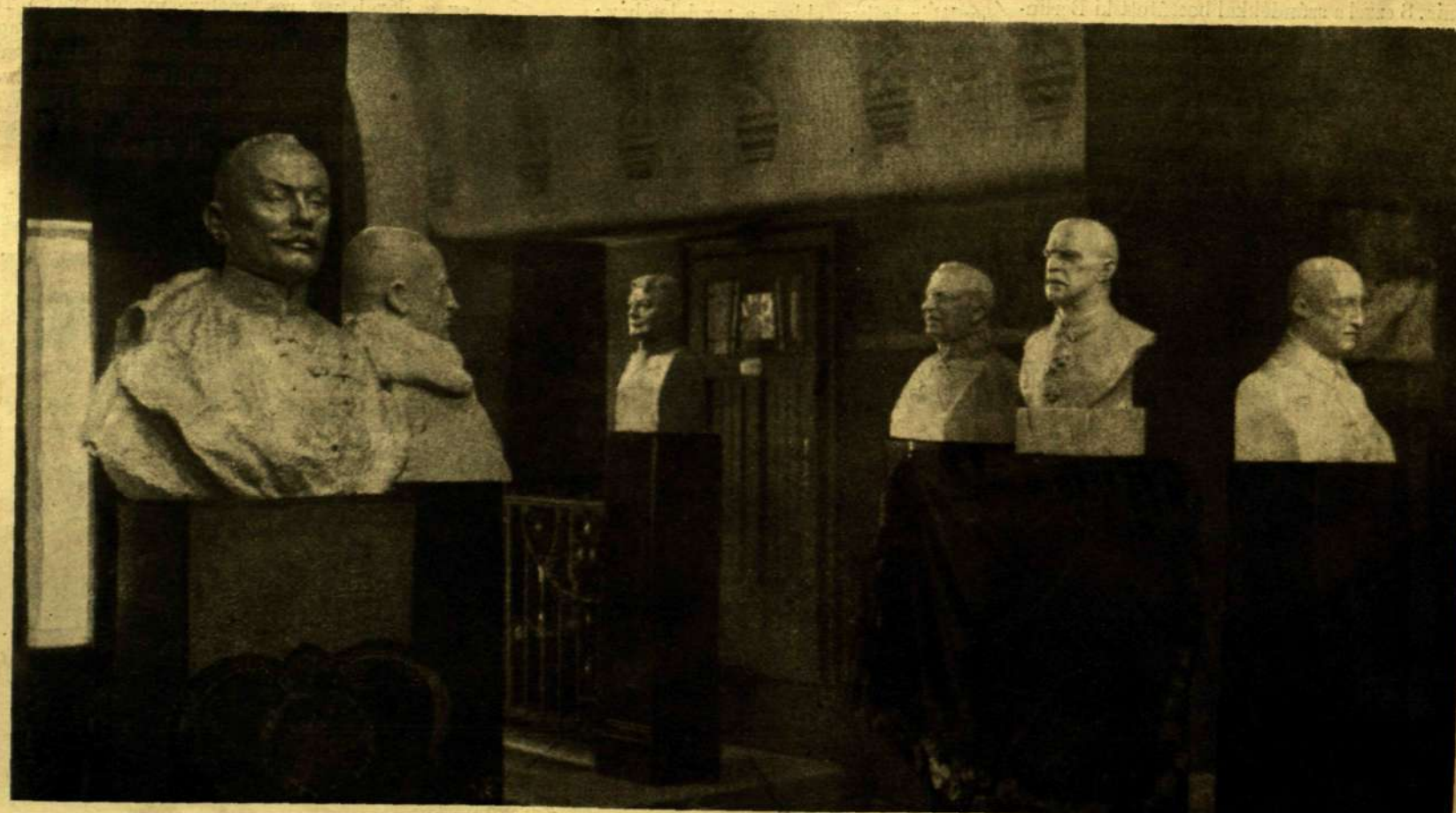
Basch Andor: Fedezék belseje.

Márton Ferenc: Pergőtűz a M. San-Michelen.

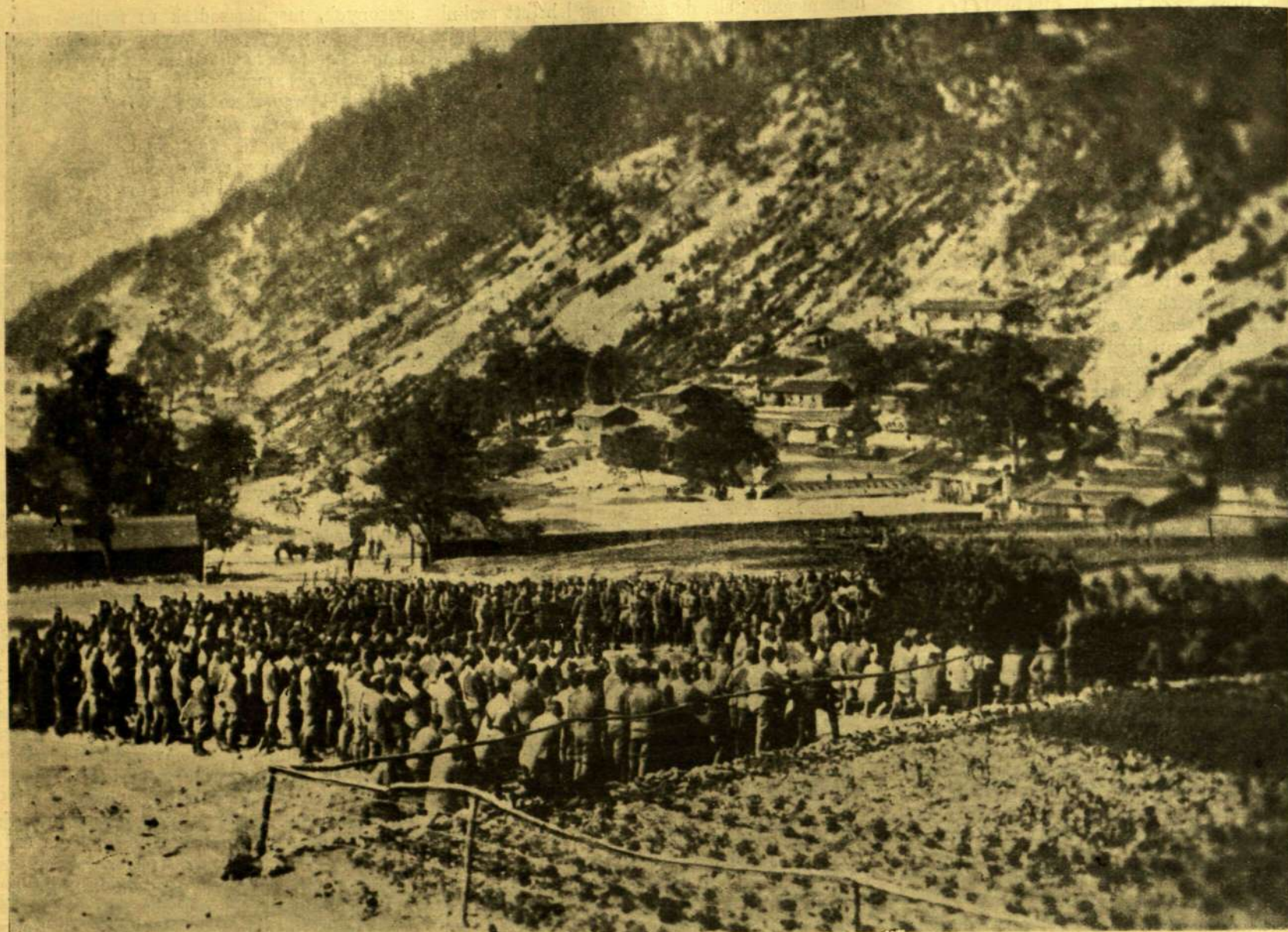

Bató József: 80 és feles moszár menetközben.

1. Boroevics. — 2. Kratochwil. — 3. Kövess. — 4. Arz. — 5. Scotti. — 6. József főherczeg (A 2. és 6. számú Sidló Ferenc, a többi Kisfaludi Strobl Zsigmond szoborműve.)

A SAJTÓHADISZÁLLÁS MÁSODIK KIÁLLITÁSA A NEMZETI SZALONBAN.

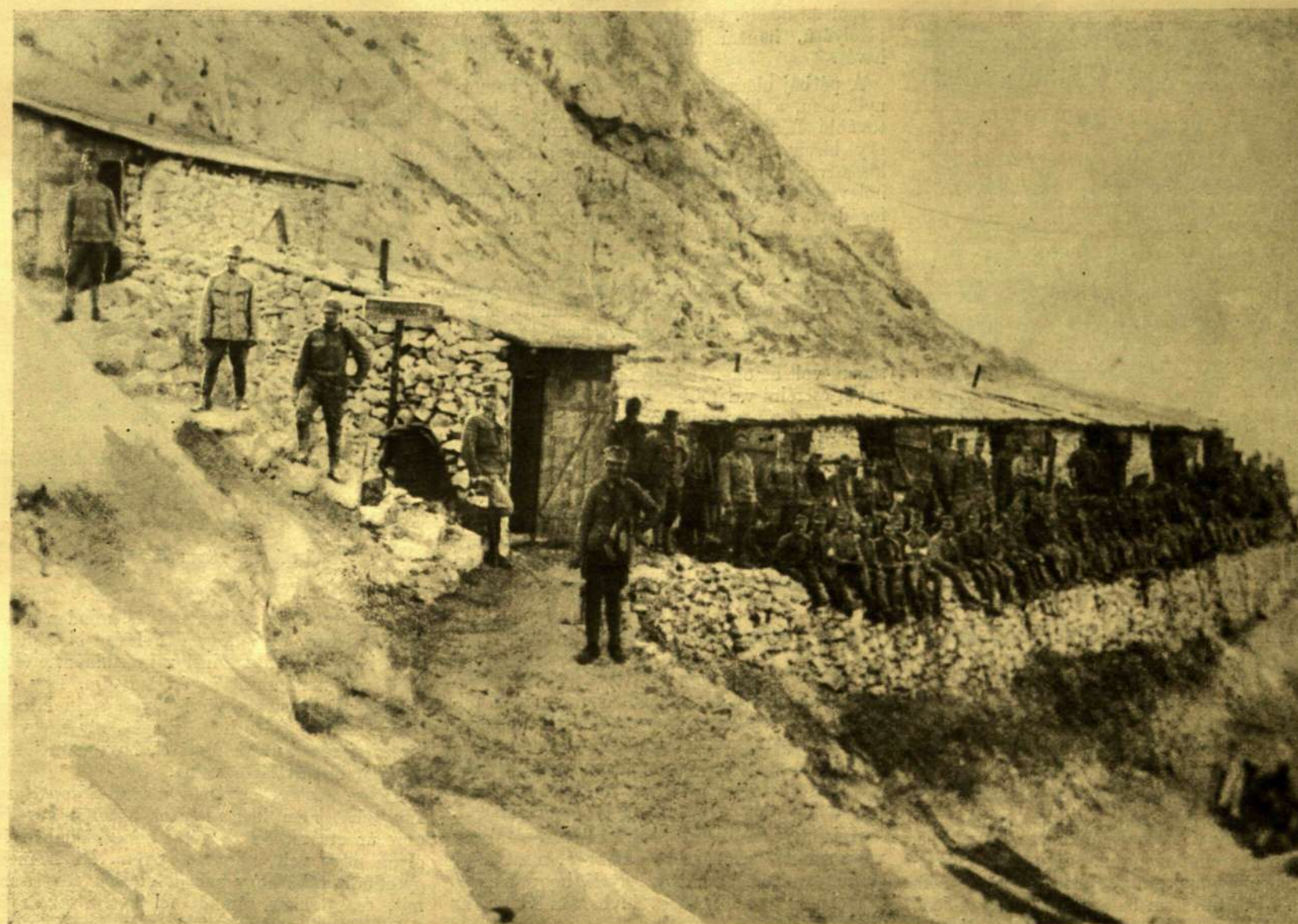

TÁBORI MISE.

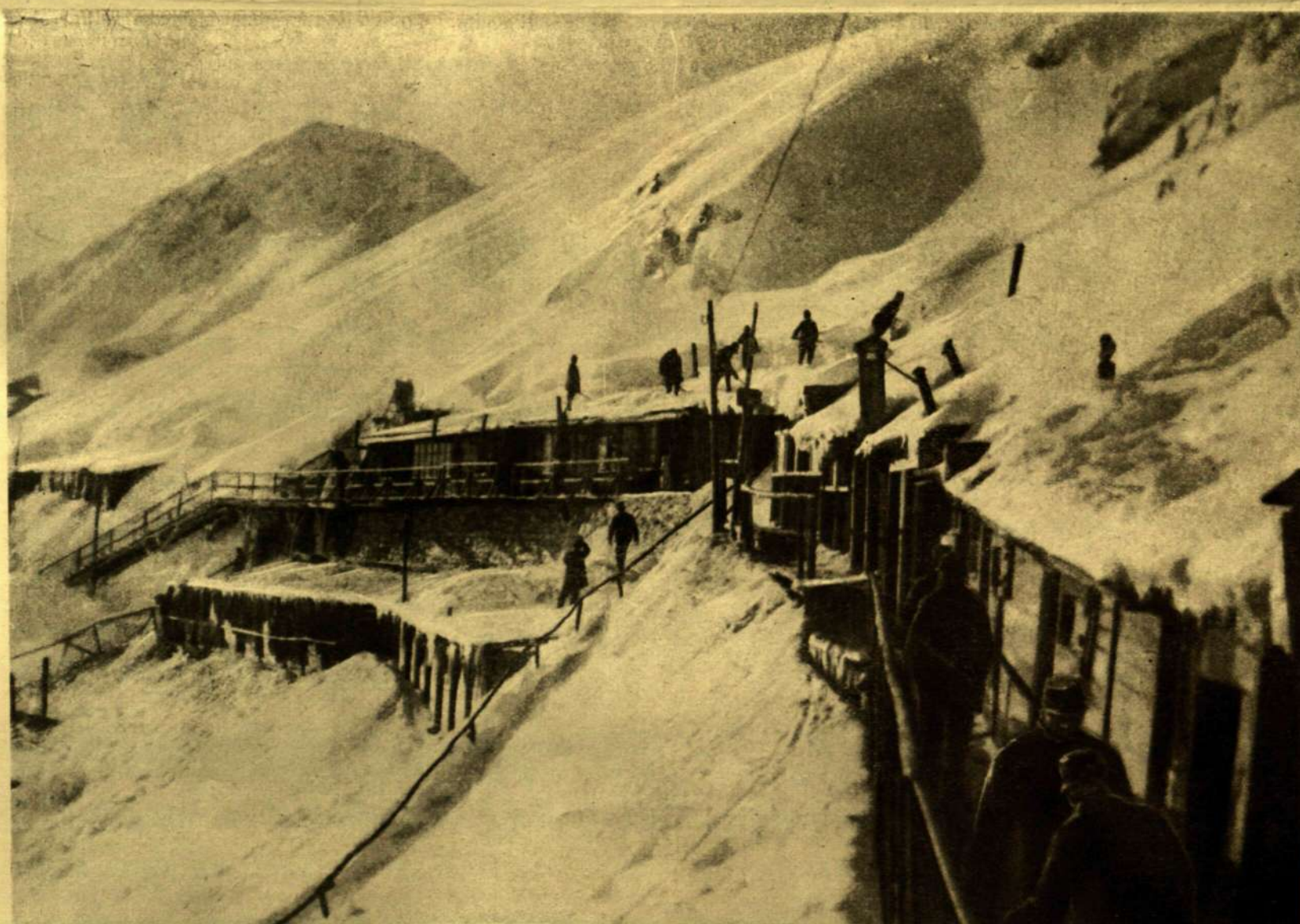

BARAKKOK A HAVASOKBAN.

AZ OLASZ HARCZTÉRRŐL. — Grausz Sándor felvételei

BARAKKOK A SZIKLÁK KÖZÖTT.

BARAKKOK A HÓBAN

AZ OLASZ HARCZTÉRRŐL. — Grausz Sándor felvételei

TELEFONISTÁK A MEGFIGYELŐ TISZTTEL.

A MARQUISNŐ SZERELMES LEVELEI.

Írta BRAUN LILY.
(Folytatás.)

Gaillard Lucien Delphinehez.

Páris, 1774 márczius.

Mélyen tisztelt Marquisnő Asszonyom. Két lovat tönkre lovagoltam. Vajjon a púpom súlyossága vagy a sarkantyúm élessége miatt-e, ezt nem akarom feszegetni. Meg sem tisztogattam magamat a portól, se nem ettem, se nem ittam. Ajtóstul estem be a házba. Frigyes-Jenő herceg komornyikja csak néhány Louis d'or-ért hitte el, hogy becsületes ember vagyok.

Méltóságod gondtalan lehet. A Mercure de France firkása nyilván meg akarta borzasztani a vidéket. Nem volt semmi életveszély. Chevreuse Guy gróf kardja ő Fenségének csak

az arcát hasította fel kissé, néhány uncsia vért csapolt ki belőle. Ez talán nem lesz kedvezőtlen befolyású, hanem lehűti a herceg túlságos hevét.

A párbaj okairól nem tud semmit a komornyik sem, a kinek odaadó barátságát néhány további Louis d'orral szereztem meg. Az az egy bizonyosnak látszik, a viszály a Guimard kisasszony palotájában tört ki, annak a szép hölgynek a palotájában, a kit a herceg tegnap fogadott. E szerint Párisban úgylátszik divattá lett, hogy az előkelő világ férfi-része is az ágyban ad audienciát.

Én magam, miután méltóságod nem engedte meg, hogy annak nevét, a ki küldött, más, mint a herceg előtt megnevezzem, természetesen nem nyertem bebocsátást. Csak butaságom volt az oka. Holnap fel fogom a Gaillard nevet cserélni valami hét vagy kilenczágú koronás névvel s nem a hátsó ajtót, hanem a szárnyas ajtókat fogják előttem feltárni.

Akkor aztán azonnal másik futárt küldök a mai után.

Engedje meg Méltóságod, hogy kifejezzem elmulthatlan hálámat és alázatosságomat. Sajnálom, hogy nem áldozhatok fel marquisnő asszonyomért többet, mint egy pár lovat.

Gaillard Lucien Delphinehez.

1774 márczius 22.

Mélyen tisztelt Marquisnő Asszonyom. E pillanatban jöttem el a hercegtől. Mikor lelepleztem magamat, felugrott az ágyból. Meggyőződhettem az egészséges vér tömegéről, a mely ereit még betölti, mert az arca kipirult, mint a tűz, mikor először megneveztem az Ön nevét.

«Írja meg úrnőjének — mondotta, — hogy most semmit sem kívánok hőbben, mint hogy csakugyan halálos beteg legyek, hogy ő és az ő megható gondoskodása hívasson vissza az életbe.»

Csaknem három óra hosszat tartott magánál. Nem győzött eleget kérdezősködni és hallgatni, a mit elmondtam. Boldognak vallhatom magamat, hogy Méltóságod külseje olyan eltörölhetetlenül belém van vésődve s képes voltam min-

TÖRÖK ÁGYU TÜZELÉS KÖZBEN.

den tekintetét, minden mosolyát, minden mozdulatát leírni, úgy, hogy ő Fensége biztosított róla, hogy Boucher színei nem tudnának élet-hűbben festeni, mint az én szavaim. Egy demoiselle Rancourt nevű hölgyet, a ki látogatásom alatt bejelentette magát, oly megvető arckifejezéssel utasított el, hogy nem jönnék el újra, ha ezt látta volna.

Az én «beteg» anyámat ma meglátogattam. Így tehát nem kell meséket kötnöm a marquis úr orrára. Az ő «vágya» máskülönben ép olyan nagy volt, mint az enyém. Mikor meggyőződött róla, hogy nem követelek tőle semmit, csak akkor támadt fel benne az anyai gyöngédség rosszor született gyermeke iránt. Mástkülönben pompásan megy a dolga. A szeretője pénzéből, a kinek egy szerencsétlen véletlen révén az életemet köszönöm, — hogy ezért csakugyan köszönettel tartozom neki, azt csak azóta tudom, mióta Méltóságodnak szolgálá-

Altenau János Delphinehez.

Páris, 1774 márczius 30.

Mélyen tisztelt Marquisnő Asszonyom! Mikor a kis Laval grófnő Montjoie marquisnővé alakult, nyíltan megvallva, eltűnt előlem, mint egy szép álom. Egyszer, gondoltam, mégis csak találkozom a marquisnővel, de akkor idegen lesz rám nézve, egyike a sok szép nőknek, ugyanazzal a pirosítóval az arcán, a mely a szenvedés és szerelem minden nyomát eltünteti, ugyanazzal a mosolylyal ajkán, a mely barátot és ellenséget egyaránt közömbösen üdvözöl, ugyanazzal a szellemmel, a melynek az ég és a föld nem jelent egyebet, mint a beszélgetés tárgyát.

És most a véletlen, a mely a Regence-kávéház kővér tulajdonosnője személyében testesült meg, megismertetett egy púpos emberrel, a kiről még nem tudom, udvari bolondja-e vagy gavallérja s ez a furcsa fickó megismertetett Montjoie marquisnővel. Már nem a Laval grófnő, ebben az előzetem nem csalt — de nem is a sokak egyike. Csaknem azt hiszem, ember, mert érzé az élet szenvedéseit.

Ne haragudjon tehát rám, ha közlöm Önnel, hogy van Párisban ember, a ki egészen a rendelkezésére áll. Talán talál rá módot, ha kegyes lesz az összeköttetést vele helyreállítani, hogy fájdalmait, ha nem válnak is öröme, de legalább eltompuljanak.

Montbéliard Frigyes Jenő herceg Delphinehez.

Páris, 1774 április 3.

Drága Delphinem, feledhetetlen barátnóm! Forró köszönetemet a jótéteményért, a melyet irántam tanusított, személyesen s nem csupán e hí küldöncz útján kell, hogy kifejezzem. Ön a maga tisztaságában nem tudja fölmérni, mit tett értem; talán többet mentett meg, mint az életemet, miután a halálnál is rosszabb mélységbe taszított. Azon az úton voltam, hogy elveszítem önmagam, — oh, ha mindazt meggyónhatnám, és feloldozást nyerhetnék Öntől, a ki biztosabban mentene fel minden bűnöm alól, mintha maga a pápa tenné saját személyében!

Párist meggyűlöltöm; nehéz, fülledt levegő-

jében nem tudok lélekezni; vágyódom arra az erőteljes kora tavaszi illatra, a melyet a hazai föld lehel ki. A mint sebec lehetőségessé teszi az utazást, vissza fogok térni Montbéliardba és ott maradok, a míg szívem sokkal mélyebb sebe megengedi, hogy Etupesbe — a mi szép Etupesünkbe! — átköltözzem. Még nem tudom, hogyan gyógyulhatok meg. Páris szórakozásai csak egy ügyetlen sebész által rám rakott kötésnek bizonyultak, mert az elválás Öntől olyan volt, mint valami emésző nyílmeleg, a mely megakadályozza a behegedést. Vajjon a viszontlátás be tudná-e hegeszteni? Mindegy! És ha előre tudnám, hogy elvázom benne, nem haboznék egy pillanatig sem, hogy előidézzem. Csak az Ön elutasítása, drága barátnóm, hatna úgy, mint a száműző királyi paranca. De tudom, Ön nem bírná ezt kimondani. Monsieur Gaillard nem tudta, mit dicsérjen fennebb: az Ön szépségét-e, vagy a jóságát. A szegény fickó, a ki mint egy éjjeli pillangó megégette barna szárnyait az Ön szemének fényében.

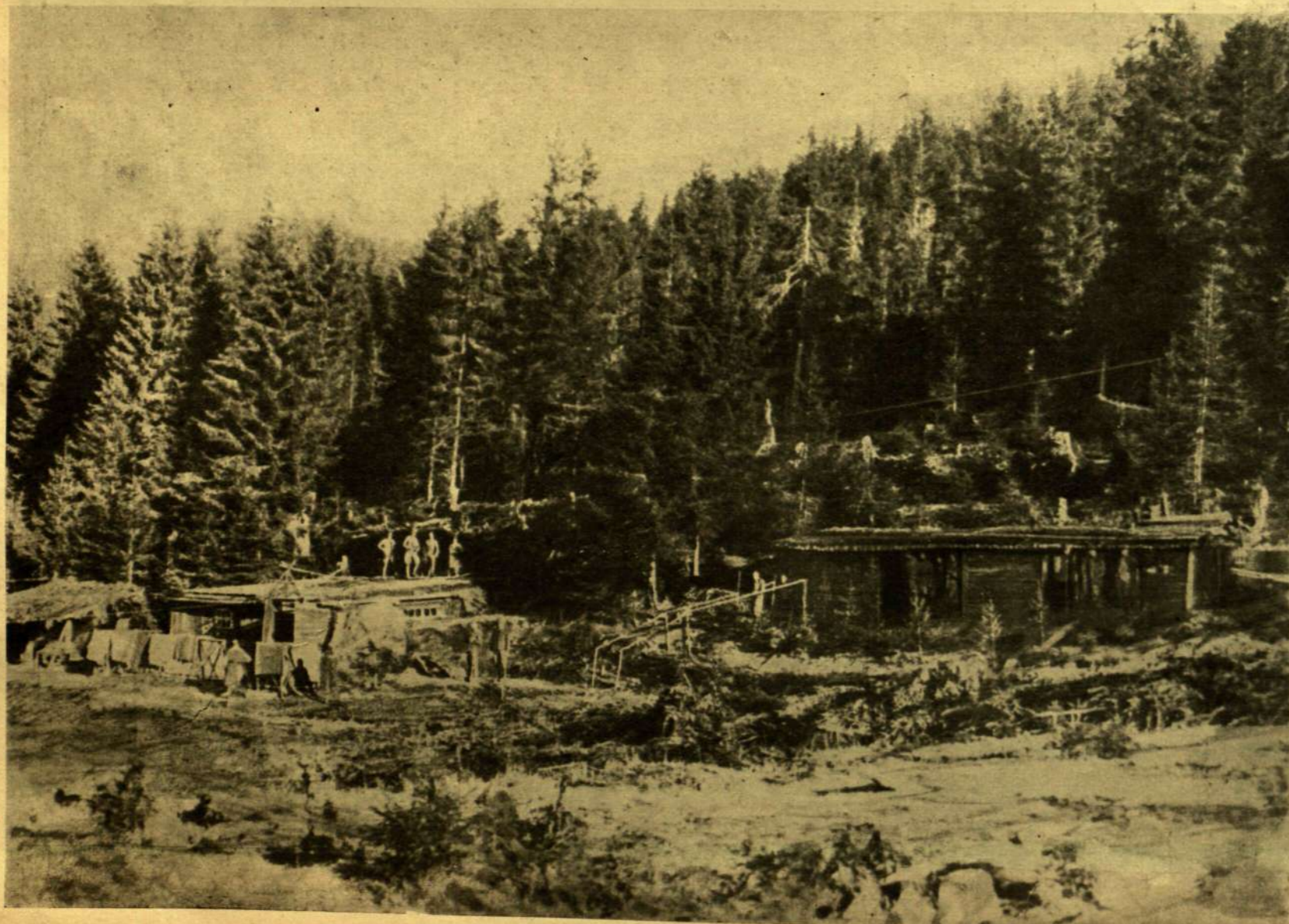
Vizont fogom Önt látni és megkísérlem elfelejteni, hogy Montjoie marquisnő az, a kit üdvözölök.

Bocsássa meg ennek a levélnek a reszketeg aggastyáni írását. Azért, nem kell gondokat csinálni magának, kedves Delphinem, — bármennyire boldoggá tesz ez a gondoskodás — mert nem annyira a gyöngédség az oka, mint inkább az izgalom. Most tudom, milyen a lelkiállapota a sivatag vándorának, a ki kiszáradt torokkal és megtépett bőrrel, a halálhoz közel állva maga előtt látja a magas pálmák árnyas hívósságát, a csobogó forrás tiszta hullámain.

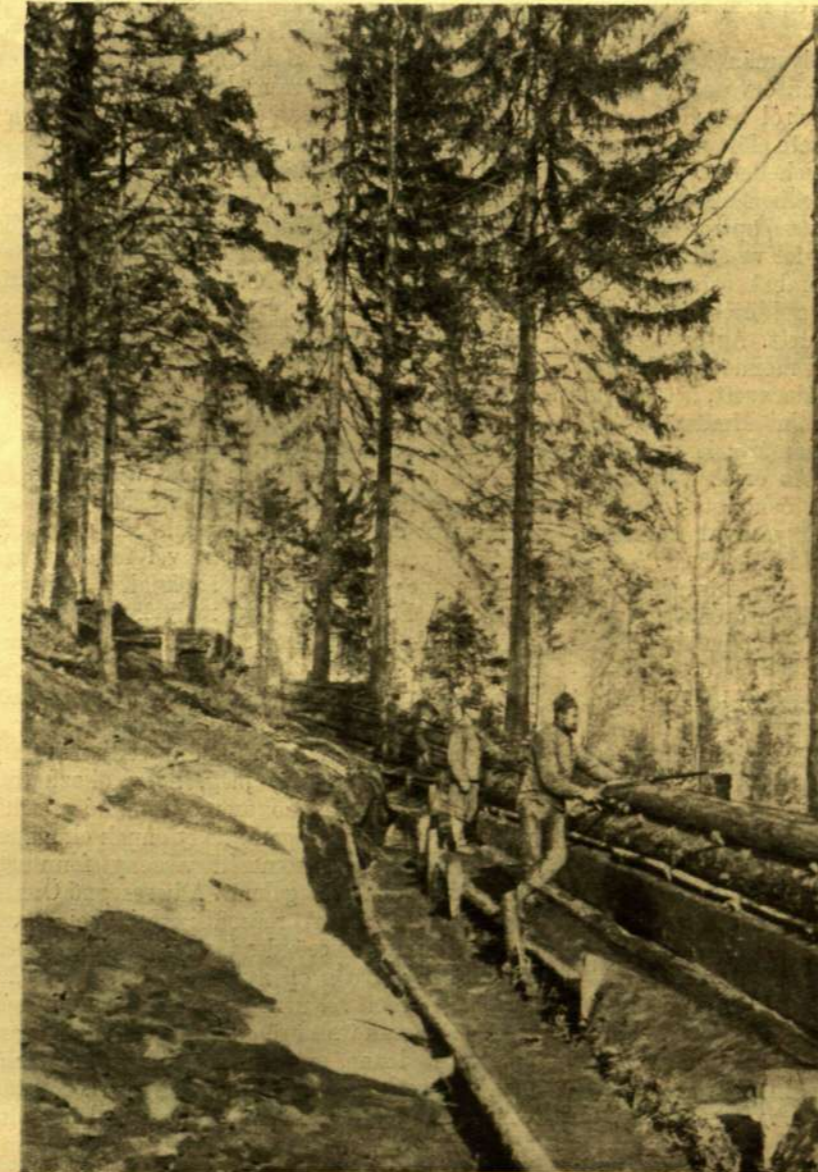
Montbéliard Frigyes Jenő herceg Delphinehez.

Montbéliard, 1774 április 30.

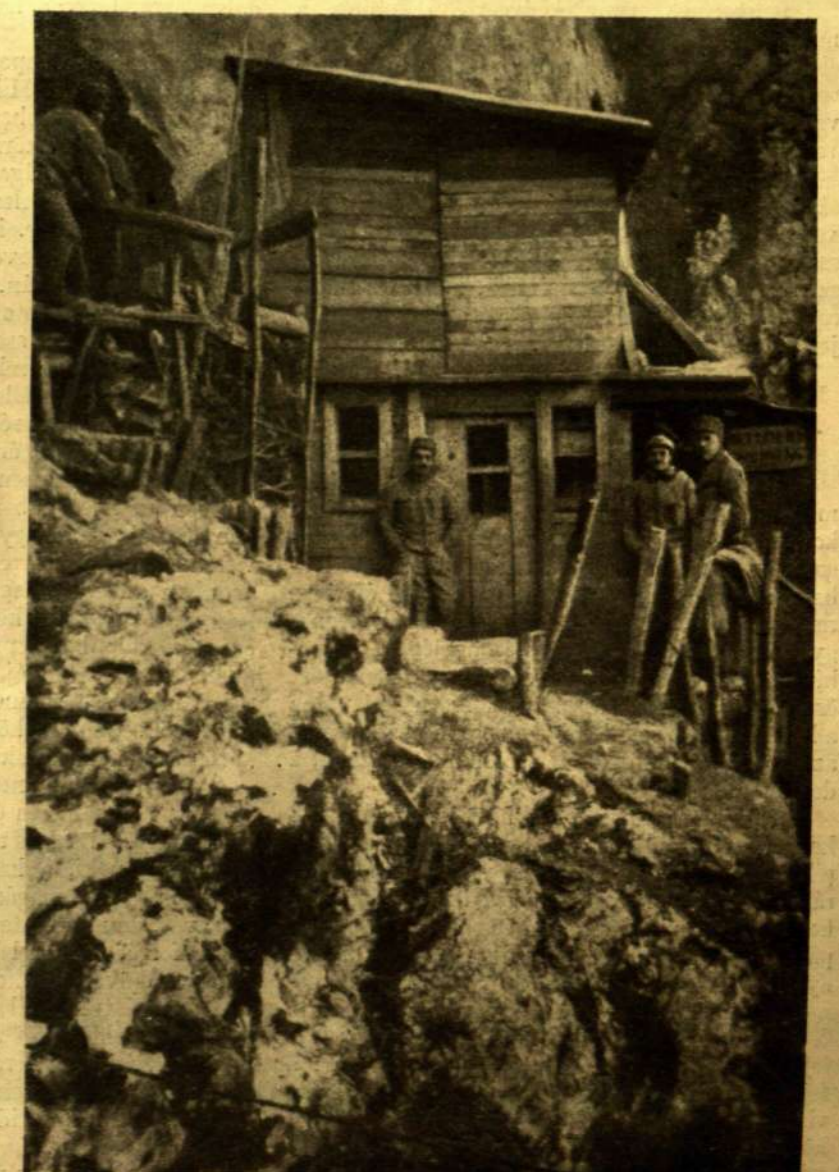
Delphine, drága Delphine, miért nem válaszol nekem? Hasztalan vártam rá Párisban és azt reméltem, itt életjelt fogok Önről találni. Hasztalan! Tülvérmes voltam-e, mikor irántam való gondoskodásából a régi hajlandóság egy maradványára következtettem? Mikor Chevreuse gróf afféle nők és rouék előtt a Mont de joieról beszélt, a melyen megtalálta Vénusz palotáját,

EGY EZREDPARANCSNOKSÁG SZÁLLÁSA. — Dufka Károly felvétele.

FEDEZÉKEK FÁBÓL. — Dufka Károly felvétele.

BARAKKOK A SZIKLÁK ALJÁN. — Grassz Sándor felvétele.

gok előretörését. A többi harcsteteken nincs esemény.

Február 4. Csak a nyugati harcsteteken voltak jelentősebb harcok. Lens és Arras között, valamint Serretől a Somme- Pierre-Vaast-erdőig élénkebb tűzérési harc. Az Ancretól északra az angolok pergő tüzzel bevezetett támadásai Beaucourtól északra meghiusultak, a part közelében egyik osztaguknak sikerült a legelő levő német árkokba behatolni. Az amerikai Egyesült-Államok megszakítják a diplomáciai összeköttetést Németországgal a szigorított bűvárhajóharc miatt.

Február 5. Brzezanytól délnyugatra előretapogató ellenséges osztagokat elűztünk. A nyugati harcsteteken az Ancre északi partjától a Sommeig tűzérési harc. A Beaucourtól keletre fekvő árkok legnagyobb részét a németek-ellentámadással visszacsatolták. Délután Beaucourtól északra meghiusult egy heves angol támadás. Grandcourtól keletre a Tystól délre eső vidékig nagy erők kíméletlen rohamot intéztek a német állások ellen.

Február 6. Kirilibától északra 26. tábori vadászszázaljunk osztagai behatoltak az ellenség főállásába s betemették az ellenséges árkokat. A nyugati harcsteteken csak az Ancre és a Somme közt volt a tűzharc átmenetileg erős. Egyebütt a németek sikeres felderítő előretörései.

Február 7. A román harcsteteken helyenkint élénkebb tűzharcok. Kirilibától északra visszavertünk egy előretörést. Berezmanál sikeres előtéri vállalkozásunk. A Kovelből Luckba vezető vasut mentén német rohamcsapatok teljes sikerű előretörése. A nyugati harcsteteken Semheimtől délnyugatra a németek visszautasítottak egy francia század támadását. A tengerpart mentén a németek sikeres felderítő előretörései.

HALÁLOZÁSOK.

Hősi halált haltak: WINTERNITZ VILMOS, az aradi 88. ezred kapitánya a harcsteteken szerzett sebébe. Aradon. — SZÁRAZ GYÖRGY, adóhivatali tótiszt, népfelkelő főhadnagy, az orosz harcsteteken, a markovcei ütközetben 1916. év június 17-én. — CZAGANY FERENCZ, zsolnai járásbíró, népfelkelő főhadnagy, 1916. évi november 1-én, Görz mellett. — KORTÁR JÓZSEF, a cs. és kir. 88. gyalogezred tartalékos pionier hadnagya, műegyetemi hallgató, a nagy-erzsi vitészeti érem tulajdonosa, a bukovinai harcsteteken. — HEVESI KORNÉL, honvédszázados, a

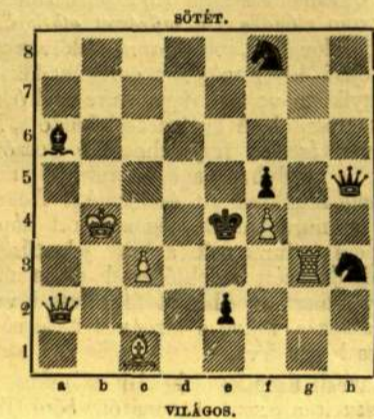
mesecanecsei ütközetben. — SCHAUB ISTVÁN, hadapródjelölt, Jasainowban, Brody mellett.

Elhunytak a közlelbbi napokban: Ivádi IVÁDY MIKLÓS, 48—49-iki honvédtiszt, Heves vármegye nyug. tőszolgabírája, 87 éves korában, Ivádon. — Némestóhi SZABÓ SÁNDOR, nyug. m. kir. erdőfelügyelő, 78 éves korában, Gyulafehérváron. — BUKOVSKY JÁNOS, főgimnáziumi igazgató, 58 éves korában, Csabán. — Idősb PÉTER KÁROLY, szörcei református lelkész, az orbai egyházmegyének több évtizeden át esperese, a koronás arany érdemkereszt tulajdonosa, 84 éves korában, Lécizalván. — Lukafalvi BARTHA ÁBEL, erdőtanácsos, a zalaegezi állami erdőhivatal volt főnöke, 49 éves korában, Budapest. — MENNYEY JÓZSEF, egyetemi hallgató, huszonhárom éves korában, Budapest. — PLAGER GYULA, a Közgazdasági Bank alelnöke, Nagykőrösön.

Özv. RÉCSI EMILNÉ, szül. Brensán Polixéna, Budapest. — Halasi KUN BARNÁNÉ, szül. Höppner Etelka, 69 éves korában, Szirákon. — Özv. kőgyári és szentgyörgyvölgyi CSÁSZÁR FERENCZ, szül. nagysomkúti Buda Kornélia, 69 éves korában, Budapest. — Özv. SZÉKELY ENDRÉNÉ, szül. Gall Kornélia, nyug. polgári iskolai tanárnő, 61 éves korában, Czeglédén. — Özv. BODON GYULÁNÉ, szül. Delikát Anna, Budapest.

SAKKJÁTÉK.

3043. számú feladvány Leopold R.-től.

Világos indul és a második lépésre mattot ad.

A 3038. számú feladvány megfejtése Cumpé I.-től.

Table with chess solutions for puzzle 3038.

Helyesen jejezték meg: A «Budapesti Sakk-kör» (Budapest). — Hoffbauer Antal (Lipótvár). — Kintzig Róbert (Fakert). — Székely Jenő (Győr). — Bácsi Péter (Budapest).

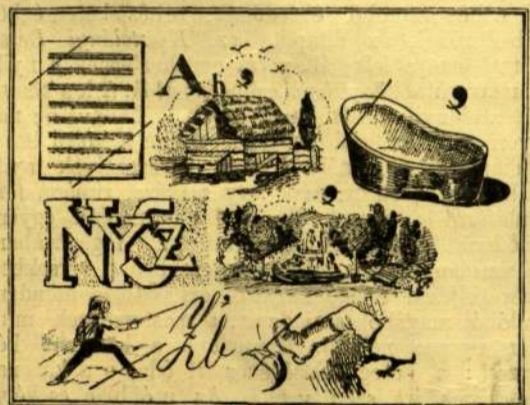
Szerkesztői üzenetek.

Még egyszer. A mi szerelmünk. Nincs a két versben igazi írta, nem érezi a szavaknak leírójuk életével való kapcsolatát, azt a titokzatos fluidumot, a mely nélkül nincs művészi alkotás.

Viszontlátás. Elég csinos amateur-munka, nem a nagy nyilvánosság elé való.

Véres aratás volt a földemen. Nincs olyan mondani valója s nem is tudja elmondani, hogy az olvasó figyelmére versére és annak szerzőjére terelődjék.

KEPTALÁNY.

A «Vasárnapi Ujság» 2-dik számában megjelent képtalány megfejtése: Tengerre magyar.

Felolós szerkesztő: Hoitsy Pál.

Szerkesztőségi iroda: Budapest, IV., Vármegye-utca 11. Lapkiadó tulajdonos Franklin-Társulat IV., Egyetem-utca 4.

Költözöködekor nélkülözhetetlen a lakásbérleti szabályok ismerete!

LAKÁSBÉRLETI SZABÁLYOK

Összegejtötte és magyarázta Dr. PONGRÁCZ JENŐ budapesti ügyvéd.

Tartalmazza Budapest-székesfőváros lakásbérleti szabályrendeletének hiteles szövegét és magyarázatát. Illeték szabályokat. A kapuzárási, víz- és gázszabályokat. Teljes joggyakorlatot stb., stb.

Harmadik teljesen átdolgozott kiadás. Mindenütt kapható. Ára kötve 3 K 20 fillér. Megjelent a Magyar Törvények, Franklin-Társulat zsebkijadásának gyűjteményében. Kapható: LAMPEL R. könyvkereskedése (Wodianer F. és Fiai) R.-t.-nál, Budapest, VI. ker., Andrassy-út 21. szám és minden könyvkereskedésben.

A KULTURA ÉS TUDOMÁNY

- Dr. Jerusalem Vilmos. Bevezetés a filozófiába. Pollard A. F. Anglia története. Benedetto Croce. Az esztétika alapelemei. Durkheim. A szociológia módszere. A Franklin-Társulat kiadásai.

AZ AËRO

A repüléssel és léghajózással foglalkozó egyedüli magyar hivatalos folyóirat. Minden számában érdekes és eredeti fényképfelvételeket közöl. Különösen figyelemre méltók a léghajózás és repülés hadi alkalmazásáról írott közleményei, valamint az ifjuság számára külön fenntartott kisrepülőgépeket tartalmaz.

Órizzük meg hősi halált halt kedveseink emlékét! A világháború majd minden családból kiragad egy-egy kedves hozzátartozót, kinek emlékét szívünkbe zárva, feledni nem tudjuk. Ezeknek a dicső halált halt hőseinknek emlékét megörökítendő, igen diszes, szép kivitelű fényképtartó keretet, (fekete moiret alapon, ezüst nyomással) melybe hősi halált halt kedveseink arczképét elhelyezhetjük, egy levelezőlapon történő megrendelésre bérmentve küld. Méhner Vilmos kiadóhivatala, Budapest, IV., Egyetem-utca 4. Ára 2 korona.

2-ik kiadásban jelent meg TORMAY CÉCILE három nyelvre lefordított nagyszerű regénye Emberek a kövek között. A Franklin-Társulat kiadása. Ára 4 korona. Kapható minden könyvkereskedésben.

A háborús helyzet megértéséhez nélkülözhetetlen kézikönyv a ZSEBATLASZ 1917. évre. HUSZONKÉT igen érdekes földrajzi, külpolitikai, közgazdasági, statisztikai és háborús vonatkozású cikkel, nyolc kisebb, négy nagy színes térképpel és színes grafikonokkal. Ára 3 korona 60 fillér. A Magyar Földrajzi Intézet r.-t. kiadása. Kapható: Lampel R. könyvkereskedése (Wodianer F. és Fiai) r.-t.-nál, Budapest, VI., Andrassy-út 21. és a Franklin-Társulat (Méhner Vilmos-féle) könyvkiadóhivatalában, Budapest, IV., Egyetem-utca 4., valamint minden könyvkereskedésben.

NOÉMI FIA a címe LACZKÓ GÉZA most megjelent regényének, melyben egy színésznő pályáját s a vidéki magyar élet változatos képeit festi. Ára 5 korona. A Franklin-Társulat kiadása. Kapható: LAMPEL R. könyvkereskedése (Wodianer F. és Fiai) r.-t.-nál, Budapest, VI., Andrassy-út 21. és minden könyvkereskedésben.

Kinek van szeplője? Vagy bármely más folt, bőrtisztatlanság az arcán? Az használja teljes bizalommal Rozsnyay Szeráj arczkenőcsét. Készít: Rozsnyay M. gyógyszerész, Arad, Szabadság-tér 8.

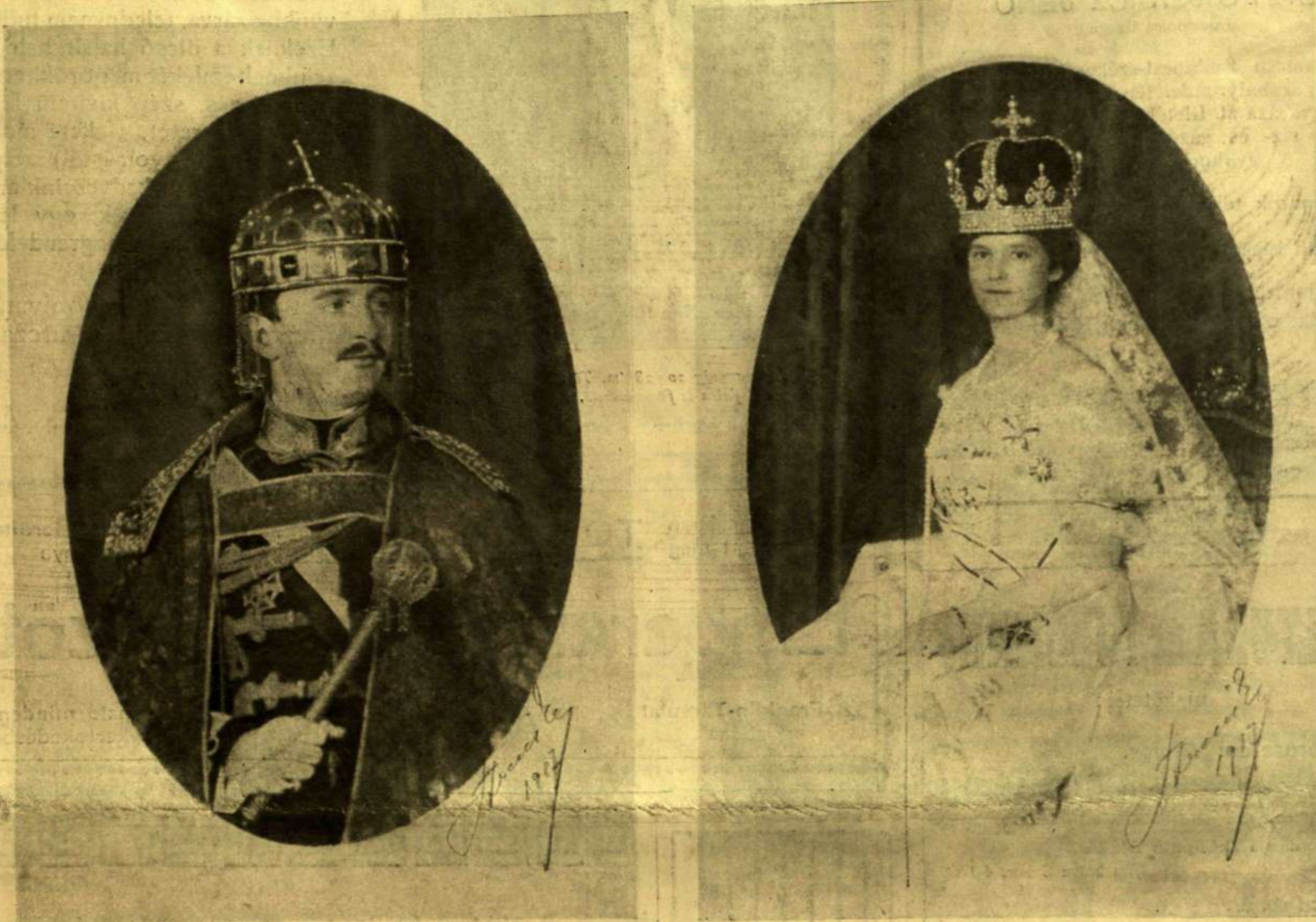
Vadászat 200 drb hatos vagy nyolcezas sörrel töltött teljesen kéz töltényt (Cal. 16.) adok tiszteltéj fejében annak, aki nekem a jövő idényre egy jó apróvad vadászterület ajánl, nem nagyon messze a fővárostól és vasúttállomással. Szíves ajánlatok a NIMRÓD kiadóhivatalához, Bpest, IV., Egyetem-utca 4. intézendők.

A KULTURA ÉS TUDOMÁNY legújabb kötete: BEVEZETÉS A FILOZÓFIÁBA írta Dr. JERUSALEM VILMOS. A harmadik német kiadás után fordította SCHÖPFLIN ALADÁR. Tartalma: I. A filozófia jelentősége és állása. II. A propaedeutikus (előkészítő) diszciplínák. III. Ismeretkritika és ismeretelmélet. IV. Metafizika vagy ontológia. V. Az esztétika újja és célja. VI. Etika és szociológia. Ára kötve 2 kor. 40 fillér. A Franklin-Társulat kiadása. Kapható minden könyvkereskedésben.

Az egész zeneműirodalom rendelkezésére áll annak, aki az Országos Hangjegykölcsönző Intézetben, Budapest, IV., Sütő-utca 2. félelelet, előfizet. 3— KOR. HAVI KÖLCSÖNDIJÉRT. Betét helybelieknek 3— korona, vidékieknek 10— korona. Kérjen ismertetést! Kérjen ismertetést!

Szép keblet és tisztá rózsás fehér bőrt Schröder-Schenke Junoja által. Az én «JUNO» szerem alkalmazásánál eltűnt vagy FEJELETLÉN KEBEL 4—6 hét alatt szép telt alakot nyer. PETHÜDT KEBEL pedig visszanyeri előbbi teltégét és ruganyosságát. Külöleg használható. Ára K 98. Erdemény és ártalmatlanság biztosított. Dr. med. Funke M. R. úy 11. «JUNO» kitűnő és összehasonlíthatatlan a nő mell kifejlésére és megszilárdítására. Szépségápolási intézet V. U. Schröder-Schenke Wien, I/48, Wollzeile No. 15.

Minden magyar ember házának, minden hatósági intézmény termének
legszebb disze, legszebb ékessége

Ő Felsége a király és királyné

IV. Károly király és Zita királyné

művészi kivitelű, mélynyomású arcsképe.

A koronázás magasztos tényének megörökítésére a király és királyné legmagasabb engedelmével *Strelisky cs. és kir. udvari fényképész* készítette a felvételt, mely Ő Felsége a király és királyné legkegyesebb tetszését megnyerte, s a terjesztéshez legfelsőbb helyen hozzájárultak.

A mélynyomású kép ára
keret nélkül . . . 10 korona.

A kép nagysága 40×50 cm.,
a karton pedig 58×70 cm. nagy

Kapható:

LAMPEL R. könyvkereskedése (Wodianer F. és Fiai) r.-t.-nál,
Budapest, VI., Andrásy-út 21. és minden hazai könyvkereskedésben.

7. SZ. 1917. (64. ÉVFOLYAM.)

SZERKESZTŐ
HOITSY PÁL.

BUDAPEST, FEBRUÁR 18.

Szerkesztőségi iroda: IV. Vármegye-utca 11.
Kiadóhivatal: IV. Egyetem-utca 4.

Egyes szám
ára 40 fillér.

Előfizelési
feltételek:

Egészévre — 20 korona.
Félévre — 10 korona.
Negyedévre — 5 korona.

A „Világkrónika”-val
negyedévenként 1 koronával
több.

Külföldi előfizetésekhöz a postailag meg-
határozott viteldij is eszolandó.

HADI-ÚT AZ ISONZO-FRONTON. — Balogh Rudolf, a harctérrre kiküldött munkatársunk felvétele.